

Sygn. akt IV U 837/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Okręgowy/Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

Wydział IV

w składzie:

Przewodniczący SSO Rafał Łatanik

Protokolant Anna Tomasz

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r. w Częstochowie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C.

z dnia 10 maja 2016 r. Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczanemu A. K. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres 2 lat począwszy od 1 maja 2016 roku.

Sygn. akt IV U 837/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 maja 2016 roku numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przeliczył i wznowił ubezpieczonemu A. K. od dnia 1 maja 2016 roku wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wysokość świadczenia ustalona została w wysokości 60% podstawy wymiaru i wyniosła 1.144,07 złotych.

W odwołaniu wniesionym do Sądu ubezpieczony A. K. zakwestionował powyższą decyzję w zakresie ustalenia częściowej niezdolności do pracy z powodu wypadku przy pracy, albowiem obecny stan jego zdrowia uniemożliwia mu wykonywanie pracy zarobkowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w C. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i wazył, co następuje:

A. K. urodził się (...). Ubezpieczony posiada wykształcenie średnie - technika budowy maszyn, pracował jako mechanik, frezer, tokarz, brygadzysta oraz ostatnio jako pracownik ochrony. Od dnia 27 czerwca 1999 roku do 30 czerwca 2002 roku oraz od 1 marca 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku ubezpieczony uprawniony był do pobierania renty z

tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od 1 lipca 2002 roku do 28 lutego 2013 roku i od 1 maja 2014 roku z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Świadczenie przyznano okresowo od 31 sierpnia 2015 roku. Decyzją z dnia 19 grudnia 2013 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy od dnia 1 listopada 2013 roku prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Świadczenie przyznano okresowo do 30 kwietnia 2016 roku.

W dniu 4 marca 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 7 kwietnia 2016 roku badany uznany został za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy okresowo do 30 kwietnia 2016 roku. Jednocześnie wskazano, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W wyniku rozpoznania sprzeciwu komisja lekarska Oddziału ZUS w C. w dniu 4 maja 2016 roku wydała orzeczenie tej samej treści.

(vide: akta rentowe)

W opinii z dnia 2 sierpnia 2016 roku biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz neurologii rozpoznali u badanego przebyte złamanie podgłowe kości ramiennej prawej z całkowitym przemieszczeniem

(1 grudnia 2012 roku), przebyte złamanie nasady bliższej kości piszczelowej prawej (1 grudnia 2012 roku) z następowymi zmianami zwyrodnieniowymi stawu kolanowego, stan po leczeniu kardiochirurgicznym (26 listopada 2015 roku) powikłanym udarem niedokrwiennym mózgu, chorobę zwyrodnieniową – dyskopatyczną kręgosłupa szyjnego, stan po zawale mięśnia sercowego (1998 rok), nadciśnienie tętnicze, chorobę wrzodową w wywiadzie, stan po polipektomii polipów jelita grubego, cukrzyce, chorobę D. oraz uszkodzenie nerwu łokciowego prawego. Opiniowany jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem

przy pracy z dnia 1 grudnia 2012 roku na okres 2 lat licząc od daty wstrzymania tego świadczenia, tj. od 30 kwietnia 2016 roku.

(vide: opinia biegłych ortopedy i neurologa k. 14-15)

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1242 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 17 ust. 1)

Zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 roku poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące przesłanki:

- jest niezdolny do pracy
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- jego niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych art. 57 pkt. 3 ustawy, albo nie później niż, w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl natomiast art. 12 ust. 1 powyższej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności

do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 powołanej wyżej ustawy). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie spornym jest, czy ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy z grudnia 2012 roku.

Oceniając stan zdrowia ubezpieczonego Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu chirurgii urazowej ortopedii i neurologii, zdaniem których stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia uznanie go nadal za osobę całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wniosków zawartych w opinii biegłych, która została sporządzona w sposób rzetelny i obiektywny oraz została poprzedzona osobistymi badaniami ubezpieczonego. Ponadto o miarodajności opinii świadczy fakt, że została sporządzona przez biegłych specjalności adekwatnych do schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonego.

Zarzuty do powyższej opinii zgłosił organ rentowy podnosząc, iż ubezpieczony jest osobą schorowaną, u którego znaczne ograniczenia pracy istniały już przed wypadkiem z grudnia 2012 roku, a odwołanie dotyczy wyłącznie oceny wpływu skutków wypadku na możliwość wykonywania pracy. Zauważyć przy tym należy, iż aktualne skutki wypadku sprowadzają się wyłącznie do ograniczenia funkcji prawej kończyny górnej (głównie w zakresie ruchów barku, w mniejszym zakresie funkcji dłoni) oraz prawej kończyny dolnej (głównie w zakresie kolana) z osłabieniem siły mięśniowej tych kończyn (częściowe zaniki mięśni). Pod względem czynnościowym powyższe uszkodzenia skutkują chodem utykającym, ale wydolnym, natomiast funkcja prawej kończyny górnej jest istotnie upośledzona, ale nie skutkuje bezużytecznością tej kończyny. Zakład podniósł również, iż biegli nie odnieśli stwierdzonych skutków wypadku do możliwości wykonywania przez ubezpieczonego pracy, a wyłącznie do opisu badania, na podstawie którego przyznano wcześniejsze świadczenia. Problem w tym, że w 2013 roku uznano całkowitą niezdolność do pracy, gdyż ubezpieczony nie był nawet w stanie dojechać na badanie do ZUS.

Z kolei opis badania orzeczniczego z 2014 roku jest na tyle enigmatyczny, że porównanie z nim opisu dokonanego przez biegłych jest po prostu niemożliwe.

Z tego też powodu sugestia o braku zmiany od czasu poprzedniego badania nie ma oparcia w faktach. Dodatkowo ustalenia biegłych są niespójne, albowiem raz biegli piszą, że chód jest wydolny, by na końcu wskazać, iż występuje upośledzenie wydolności chodu. W tej sytuacji zasadnym wydaje się wnioskowanie o innego ortopedę traumatologa.

Zdaniem Sądu organ rentowy nie zgłosił żadnych merytorycznych zarzutów do opinii biegłych, a jego stanowisko ogranicza się w istocie do polemiki z logicznymi wnioskami opinii biegłych i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie. Z tego względu Sąd jak bezzasadny i zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania oddali wniosek Zakładu o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu traumatologii.

Na wstępie wskazać, iż biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz neurologii, przy ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego, odnieśli się wyłącznie do schorzeń spowodowanych wypadkiem przy pracy z dnia 1 grudnia 2012 roku. Wbrew zarzutom organu rentowego biegli również prawidłowo przy ocenie stanu zdrowia odwołującego odnieśli się do poprzedniego badania, na podstawie którego uznany został za niezdolnego do pracy. Jak bowiem wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie sygn. akt III AUa 1113/13 (LEX nr 1493893) to poprawa stanu zdrowia jest podstawą odmowy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy; jeśli tej poprawy brak, nie ma jednocześnie podstaw do odmowy przyznania świadczenia rentowego na dalszy okres. Tym samym w sytuacji stwierdzenia przez biegłych, iż stan zdrowia ubezpieczonego nie zmienił się uzasadnione byłoby przedłużenie prawa do renty. Jak wynika z ostatniego badania z dnia 30 kwietnia 2014 roku u badanego stwierdzono istotną dysfunkcję ruchu w stawie barkowym prawym i kończyny dolnej prawej i w oparciu o powyższe uznano go za osobę całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Powyższe rozpoznanie potwierdził także badający odwołującego w czerwcu 2014 roku lekarz konsultant ZUS, który wskazał, iż wyniku wypadku u opiniowanego wystąpiło duże ograniczenie ruchów barku prawego, zaniki mięśni obręczy barkowej,

trzeszczenie i bóle przy ruchach, zaś przebyte złamanie kości piszczelowej prawej zostało wyleczone z zanikami mięśni uda prawego, zaburzeniami osi kolana i niestabilnością przednio – boczną. Dodał, iż takie pozostałości po leczeniu obrażeń doznanych w czasie wypadku w pracy z dnia 1 grudnia 2012 roku dają długotrwały uszczerbek na zdrowiu w łącznej wysokości 30%. Obecnie w stanie zdrowia odwołującego nie zaszła żadna poprawa. Powyższe wynika chociażby z wykonanego w 2016 roku badania rtg, które wykazało obecność stawu rzekomego po złamaniu kości ramiennej prawej skutkującego znaczną dysfunkcją ruchową całej kończyny górnej prawej. Dodatkowo występują u niego potwierdzone radiologiczne pourazowe zmiany zwyrodnieniowe kolana prawego, które upośledzają wydolność chodu. Powyższe uzasadnia tym samym uznanie A. K. nadal za osobę całkowicie niezdolną do pracy

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.